

רש"י מפרש להלן (פסוק לט) "שלא יהי' משקלה עם כל כלי' אלא ככר". ולפי זה מובן לכאורה, מאמרו "השלך את הככר" - שגם הכלים נעשו מאליהם. אף שיש לומר בדוחק שרק "היא (המנורה) נעשית מאליי'", ונשאר כהאור נסכא של זהב הדרוש לעשיית הכלים.

שם: השלך את הככר לאור

מפשטות הלשון משמע שמשא - ולא בצלאל - השליך את הככר לאור. יש מפרשים (כאר בשדה בהעלותך ח, ד) שמפשטות לשון הכתובים בויקהל (לז, א. יז) משמע שנעשה על ידי בצלאל. אבל לכאורה, על פי רש"י ויקהל (שם, א) אינו מוכרח. וראה בביאור שם. ויש להאריך זה.

כה, לו
אצטר התכונה
ועשית את נרותי' שבעה והעלה את נרותי' והאיר על עבר פניה

בגמרא (מנחות פח, ב) נחלקו תנאים: יש אומרים שהנרות היו מגוף המנורה, היינו ש"כולה מקשה אחת" כולל גם את הנרות, ויש אומרים שהנרות לא היו מגוף המנורה, אלא ששמו אותם על המנורה. ומזה שרש"י לא טרח להודיע דעתו בנידון, משמע שהדבר מובן מעצמו. ויש לומר הביאור בזה:

א. הציווי על עשיית הנרות נאמר לאחר הציווי על עשיית גוף המנורה, ולאחר הציווי "כולה מקשה אחת", ואם כן משמע שהנרות לא היו מגוף המנורה. ב. בפרשת פקודי (לט, לז) נאמר שהביאו אל משה "את המנורה הטהורה את נרותי'". ואם נאמר שהנרות היו מגוף המנורה, הרי לא יתכן לומר שהביאו את המנורה וגם את נרותי'.

(לכאורה הי' אפשר להוכיח שלדעת רש"י היו הנרות מגוף המנורה מפירושו על הפסוק "מקשה תיעשה המנורה" (פסוק לא): "שלא יעשנה חוליות ולא יעשה קני' ונרותי' אברים אברים ואחר כך ידביקם כו', אלא כולה באה מחתיכה אחת כו' ומפריד הקנים אילך ואילך".

אבל באמת אין הוכחה משם. שהרי רש"י אומר רק שאסור להדביק את הנרות אל המנורה ("ואחר כך ידביקם"), משום שאז לא תהי' המנורה "מקשה אחת"; אבל הוא אינו מתייחס כלל לשאלה אם הנרות יכולים להיות ולהשאר נפרדים מהמנורה (שהרי גם אז המנורה עצמה היא "מקשה אחת").

ולכן מזכיר רש"י בסיום פירושו רק את קני המנורה, ולא את נרותי'.

וראה בביאור לרש"י ויקהל לה. יד.

כה, מ

וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר

וראה ועשה: ...הראה לו הקב"ה מנורה של אש

אף שמפורש בכתוב (פסוק ט) שהקב"ה הראה למשה "תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו", על כרחך צריך לומר שיש הוספה באופן מראה המנורה, שלכן נתפרש הדבר רק בה. ויש לומר שזהו דיוק לשון רש"י "מנורה של אש", וכן "הראהו הקב"ה באצבע... לכך נאמר וזה" (רש"י בהעלותך ח, ד). וראה תוספות ד"ה הכא - מנחות כט, א. דברי דוד. ועוד. ויש להאריך בזה.

כו, ה

חמשים ללא תעשה ביריעה האחת וחמשים ללא תעשה בקצה היריעה אשר במחברת השנית מקבילות הללאת אשה אל אחתה

מקבילות הלולאות אשה אל אחותה: ...רחנן של יריעות ארבעים אמה כשהן מחוברות... שלשים מהן לגג חלל המשכן לארכו, ואמה כנגד עובי ראשי הקרשים שנמערב, ואמה לכסות עובי העמודים שנמזרח... נשתיירו ח' אמות התלויין על אחורי המשכן שנמערב ושתי אמות התחמונות מגולות, זו מלאתי בצרייתא מ"ט מדות. אבל נמסכת שנת אין היריעות מכסות את עמודי המזרח וט' אמות תלומות אחורי המשכן. והכמוצ נפרשה זו (פסוק לג) מסייענו, ונתת את הפרוכת תחת הקרסים, ואם כדברי הצרייתא הזאת נמלאת פרוכת משוכה מן הקרסים ולמערב אמה.

הרי ביאור הראי' ממה שנאמר "ונתת את הפרוכת תחת הקרסים":

הפרוכת היתה בסוף עשר אמות של קודש הקדשים (שהוא לצד מערב של המשכן), ולדברי הברייתא, שרק ח' אמות (מכ' אמות של רוחב חוברת א' דהיריעות) כיסו את (ח' האמות של) הקרשים שבצד מערב, ועוד אמה - לעובי ראשי הקרשים שבמערב - הרי נמצא, שסיום חוברת היריעות (ששם הם הקרסים) הוא בסוף האמה הי"א (מצד מערב) של גג המשכן ($8+1+11=20$ אמה), ואין הפרוכת (שבסוף האמה היו"ד) תחת הקרסים. ואילו לדעת הגמרא, שט' אמות של קרשי צד מערב היו מכוסות, היתה הפרוכת בדיוק תחת הקרסים (של עובי ראשי הקרשים) ($9+1+10=20$).

וצריך ביאור:

א. היות שכתוב זה מסייע לדעת הגמרא, מדוע מביא רש"י בכלל את שיטת

הברייתא.